

Arrest

nr. 219 087 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LECOMPTE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het belang raakt aan de openbare orde en de Raad kan dus ambtshalve het belang bij het beroep in vraag stellen.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd onder meer het volgende opgenomen:

"[...] De voorzitter wijst erop dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd naar aanleiding van de afwijzing van de asielaanvraag van de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dat de Raad deze beslissing intussen in beroep heeft bevestigd bij arrest nr. 197 127 van 21 december 2017. Daarnaast blijkt uit een aanvulling van het administratief dossier dat de verzoekende partij nog een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend, die op 30 oktober 2018 werd afgewezen bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waartegen geen beroep werd ingesteld. Vervolgens werd de verzoekende partij op 12 februari 2019 ook een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend waartegen vooralsnog geen beroep werd ingesteld. Gevraagd of zij in de geschetste feitenconstellatie meent nog een actueel belang te kunnen laten gelden bij het voorliggende beroep, antwoordt de verzoekende partij dat haar belang erin bestaat dat de schending van artikel 3 van het EVRM die zij heeft ontwikkeld in haar tweede middel moet worden onderzocht, maar stelt zij tevens zich naar de wijsheid te gedragen "indien u meent dat er geen belang meer zou zijn". Waar de voorzitter erop wijst dat de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad werd onderzocht in het kader van de procedure(s) in volle rechtsmacht en dat de verzoekende partij niet onwetend kan zijn van het arrest Gnandi van het Hof van Justitie zodat ook geen belang bij de middelen blijkt, besluit de verzoekende partij zich naar de wijsheid te gedragen."

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aangetoond heeft nog een belang te hebben bij het eerste middel.

Voor wat betreft het tweede middel, *"antwoordt de verzoekende partij dat haar belang erin bestaat dat de schending van artikel 3 van het EVRM die zij heeft ontwikkeld (...) moet worden onderzocht"*. Het houdt in dat verzoekster geen belang aantoonde bij de schending van de andere in het tweede middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

In het tweede middel wordt bij de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM gewezen op een clausule die is opgenomen in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017 die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt.

Hierin kan worden gelezen: *"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China."* Verzoekster benadrukt hierbij dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt getwijfeld aan haar afkomst uit Tibet en aan vervolging door de Chinese autoriteiten van personen die terugkeren naar Tibet. Ze haalt rapporten aan ter ondersteuning hiervan. Ze verwijt de verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek te hebben gedaan van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Zoals reeds meegedeeld ter terechtzitting kan geen abstractie gemaakt worden van het feit dat de Raad in zijn arrest nr. 197 127 van 21 december 2017 eveneens tot de slotsom kwam dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend. In dit arrest werden de rapporten die verzoekster thans aanhaalt, besproken. Hierin kan onder meer worden gelezen:

- “Verzoekster heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat ze pas in 2014 uit China is vertrokken. Integendeel ook haar verblijf voor die datum is niet aangetoond.”;

- “Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters beweerde recente herkomst uit Tibet, China, kunnen haar verklaringen over de problemen aldaar in 2014 evenmin waarachtig zijn. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster in China als Tibetaanse “een wezenlijk gevaar op vervolging loopt”, dat “Tibetanen die terugkeren uit het buitenland op een stelselmatige manier worden opgepakt en mishandeld” en dat “artikels 318, 321 en 322 van de Chinese strafwet beschouwd [kunnen] worden als een permanente bedreiging aan het adres van al wie illegaal het grondgebied verlaat”, waarvoor zij verwijst naar de door haar bij het verzoekschrift gevoegde stukken (“Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014”, “US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013”, “Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010”, “Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People’s Republic of China’s second Universal Periodic Review”, Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013”, ““They Say We Should be Grateful” Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China”, Human Rights Watch, juni 2013”, ““2012 International Religious Freedom Report – Tibet”, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013”, ““China: country of origin information (COI) Report”, UK Home Office, 24 augustus 2011”, ““Wave of arrests contributes to Tibet’s growing isolation”, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013”, ““More Attention to Tibet Needed”, Asian Fortune, 6 mei 2013” en “Human Rights Watch, China, Tibet Propaganda masks repression, 19 juni 2017”), is eveneens irrelevant, gezien, zoals blijkt uit wat voorafgaat, verzoekster niet de waarheid vertelde over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert.”;

- “Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). “Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoont noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit China. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit China niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in China. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar informatie over Tibetanen in China in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit(en) en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt en bovendien stelt de Raad een manifest gebrek aan medewerking vast. De Raad kan niet speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België, noch of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan uit verzoeksters verklaringen en door haar aangebrachte elementen en geponeerd asielaanvraag enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Tegen het arrest van de Raad werd geen beroep ingediend.

Ter terechtzitting werd er ook op gewezen dat de verzoekende partij nog een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend, die op 30 oktober 2018 werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gelezen dat hij vaststelt dat verzoekster zonder België te hebben verlaten een nieuwe asielaanvraag indient op 14 september 2018 en dat ze hierbij verwijst naar haar verklaringen die ze heeft afgelegd bij haar eerdere asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is van oordeel dat er geen nieuwe elementen voorliggen en verklaart de asielaanvraag onontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij voegt er nog aan toe: *“Ik breng de Minister of zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante elementen in verband met verzoeken tot internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

De Raad kan dan ook niet anders dan concluderen dat geen belang meer blijkt bij verzoeksters ontwikkelde grief aangaande artikel 3 van het EVRM.

Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Het volstaat in dit verband niet om zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Vermits geen belang wordt aangetoond bij de middelen, is het beroep onontvankelijk. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dit om een andere reden.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA